

178-oji Visuotinė metinė konferencija,
sekmadienio popietinė sesija, 2008 m. balandžio 6 d.

Šiandien

Vyresnysis Leincas B. Vikmanas
Iš Septyniasdešimties

Jeį taip gyvenome šiandien, kad turime teisę į apvalančią Apmokėjimo malonę, mes amžinai gyvensime su Dievu.

Prieš tris savaites įžengiau į vakar. Tuomet iš naujo atradau šiandien. Būtent apie tą šiandien norėčiau pakalbėti.

Bažnyčios pavedimas buvo nuvedęs mane per Ramiojo vandenyno platybes į Vietnamo žemę. Man tai buvo daugiau nei skrydis per vandenyną. Man tai buvo žingsnis į praeitį. Daugiau nei prieš 40 metų tarnavau tos šalies karo laukuose kaip pėstininkų karininkas. Per visą tą laikotarpį mano atmintyje išliko įsiviršę prisiminimai apie tą kraštą, jo gyventojus ir mano karo draugus, su kuriais tarnavau. Kadaiše Jokūbas rašė: „Mūsų gyvenimai prabėgo lyg sapnas.“ (Jokūbo 7:26.) Taip atsitiko ir man. Ir dabar, beveik po pusės amžiaus, aš buvau begrižtas iš savo prisiminimų į tą prisiminimų kraštą. Nusprendžiau, kad užbaigęs Bažnyčios reikalus vėl aplankysiu tuos nuožmių mūšių laukus. Šioje piligriminėje kelionėje mane lydėjo mano brangi žmona.

Nesu visiškai tikras, ką tikėjau rasti po tokios daugybės metų. Bet ką radau, buvo labiausiai netikėta. Užuoť radęs karo įsiutintus žmones, radau jaunatviškus, energingus gyventojus. Užuoť radęs sviedinių išraustą vietovę, radau ramius žaliuojančius laukus. Netgi džiuuglės buvo ataugusios. Manau, kad tik iš dalies tikėjau rasti vakar, tačiau radau šiandien... ir šviesaus rytoj pažadą. Prisiminiau, kad „ašaros gali lietus visą naktį, bet su aušra ateina džiaugsmas“ (žr. Psalmyno 30:6).

Kai vėl įžengiau į lauką, kur kadaiše kovėmės, ir ėjau džiuuglių taku, vėl prisiminiau kulkosvaidžio kalenimą, šrapnelio švilpesį ir smulkių ginklų pokšėjimą. Vėl prisiminiau įdegusius jaunatviškus draugų veidus, kurie „iki galo atidavė paskutinę pasišventimo duoklę“ (Iš Abraomo Linkolno kalbos, pasakytos Getisburge). Ypač įstrigo vienas žmogus ir viena diena – 1966 metų balandžio 3-ioji, Verbų sekmadienis, Velykos. Beveik lygiai keturiasdešimt dveji metai nuo šios dienos.

Mūsų pėstininkų batalionas jau keletą mėnesių buvo Vietname. Buvau leitenantas, šaulių būrio vadas. Beveik nuolat dalyvavome kovinėse operacijose. Ta diena mūsų batalionui išaušo priešo teritorijos gilumoje. Iš pat ryto pasiuntėme savo žvalgybos patulį, sudarytą iš maždaug dešimties vyrų. Vienas iš jų buvo seržantas Artūras Morisas. Per susišaudymą keli vyrai buvo sužeisti, įskaitant seržantą Morisą, kuris buvo sužeistas nesunkiai. Galiausiai patulio vyrai paršlubčiojo į mūsų pozicijas.

Per radiją iškvietėme medicininės evakuacijos malūnsparnį. Sodindamas sužeistus vyrus į malūnsparnį paraginau lipti ir seržantą Morisą. Jis nenorėjo. Aš vėl paraginau jį. Jis vėl nesutiko.

Perspėjau jį dar kartą. Jis dar kartą atsisakė. Galiausiai tariau: „Seržante Morisai, lipkite į malūnsparnį.“ Jis nuoširdžiai pažvelgė į mane maldaudamas: „Prašau, pone, – ir tada ištarė žodžius, kurie persekios mane amžinai,– *jiems nepavyks nukauti tokio kieto vyruko, kaip aš.*“

Visas veiksmas įsirėžė mano atmintin, kaip mūšio nuotrauka: džiunglių laukymė; nekantraujantis, ritmingai besisukantis malūnsparnio sraigtas; į mane įsmeigtas laukiamas piloto žvilgsnis ir mano draugas, maldaujantis pasilikti su savo vyrais. Aš nusileidau. Pamojau malūnsparniui iki rytojaus. Tą pačią dieną, dar saulei nenusileidus, brangus mano draugas seržantas Artūras Sairusas Morisas gulėjo ant žemės negyvas, nukautas per nuožmų susišaudymą. O mano prote vėl ir vėl aidi jo žodžiai: „Jiems nepavyks nukauti, jiems nepavyks nukauti, jiems nepavyks nukauti...“

Žinoma, viena vertus jis baisiai klydo. Mirtingoji būtis tokia trapi. Vos vienas širdies dūžis, vienas įkvėpimas skiria šį pasaulį nuo kito. Ką tik mano draugas buvo guvus ir gyvas žmogus; o jau po akimirkos jo nemirtingoji dvasia išskrido, palikdama mirtingą palapinę, kaip negyvo molio maišą. Mirtis yra uždanga, per kurią turėsime pereiti visi, ir kaip seržantas Artūras Morisas – nė vienas iš mūsų nežino, kada tas perėjimas įvyks. Iš visų mūsų iššūkių turbūt didžiausias yra *apgaulingas jausmas, kad mirtingumas tęsis amžinai*, ir jo išdava – kad ir rytoj galėsime paprašyti atleidimo bei atleisti. O tai, kaip moko Jėzaus Kristaus evangelija, yra vienas iš pagrindinių mirtingumo tikslų.

Kaip rašoma Mormono Knygoje, šios svarbios tiesos mokė Amulekas:

„Nes štai šitas gyvenimas yra laikas žmonėms pasiruošti susitikti su Dievu; taip, štai *šito gyvenimo diena* yra diena žmonėms atlikti savo darbus... aš maldauju jus, kad neatidėliotumėte savo atgailos dienos pabaigai; ... nes ta pati dvasia, kuri valdys jūsų kūną tuo metu, kai išeisite iš šito gyvenimo, ta pati dvasia turės galią valdyti jūsų kūną tame amžinajame pasaulyje.“ (Almos 34:32–34; kursyvas pridėtas.)

Kokį persmelkiantį žodį naudoja Amulekas – šito gyvenimo *diena*! Apaštalas Jokūbas apie tai kalbėjo taip: „Juk nežinote, kas jūsų rytoj laukia! Ir kas gi jūsų gyvybė? Esate garas, kuris trumpam pasirodo ir paskui išnyksta.“ (Jokūbo 4:14.) Ir kokie esame išeidami iš šio pasaulio, tokie įeisime į kitą. Laimė, kaip mokė Alma, mums duota šiandiena..

Nors seržantas Morisas baisiai klydo, antra vertus jis buvo nuostabiai teisus! Tikrai esame nemirtingi, kadangi Kristaus apmokėjimas nugalėjo mirtį, tiek fizinę, tiek dvasinę. Ir *jei šiandien* gyvenome taip, kad turime teisę į apvalančią Apmokėjimo malonę, mes amžinai gyvensime su Dievu. Šis gyvenimas ne tiek yra laikas gauti ir kaupti, kiek yra laikas duoti ir tapti. Mirtingumas yra mūšio laukas, kuriame susitinka teisingumas ir gailėstingumas. Bet jie turi susitikti ne kaip priešai, nes per Jėzaus Kristaus Apmokėjimą jie yra sutaikinti visiems, kurie išmintingai naudoja šiandieną.

Jums ir man belieka *siekti* atleidimo ir *teikti* jį, atgailauti ir teikti malonę kitiems, nes tai įgalins mus praeiti pro duris, kurias Gelbėtojas laiko atviras, ir taip peržengti slenkstį iš šio gyvenimo į išaukštinimą. Šiandien yra diena, kada turime kitiems atleisti „jų nusižengimus“, žinodami, kad tokiu atveju Viešpats atleis mūsų nusižengimus. Neatsitiktinai Lukas mokė: „Būkite *gailėstingi*.“ (Luko 6:36; kursyvas pridėtas.) Čia negalime būti tobuli, bet galime būti gailėstingi. Galiausiai, atgailavimas ir atleidimas yra vieni iš pagrindinių Dievo reikalavimų mums.

Mano piligriminė kelionė į praeitį pasibaigė. Aš apžvelgiau tuos ramius šiandienos laukus ir jų derlingume išvelgiau rytojaus pažadą. Prisiminiau savo draugą seržantą Artūrą Sairusą Morisą. Prisiminiau tą lemtingą vakarykštį Verbų sekmadienį. Ir pasijutau nepaprastai dėkingas už Velykų ryto Išpirkėją, kuris teikia mums gyvybę, dėl kurio nusileidimo žemiau visko, mes galime pakilti aukščiau visko... *rytoj...* jei tik suvoksime šiandienos svarbą. Jėzaus Kristaus vardu, amen.